

Arrest

nr. 95 976 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen te zijn in Sialkot in de Pakistaanse provincie Punjab. U verklaart zeventien jaar en acht maanden oud te zijn en dus minderjarig. Op het moment van uw vertrek leefde u samen met uw ouders, drie broers en twee zussen. Heden heeft u geen contact meer met hen omdat ze ook onderweg zijn naar Europa. U diende Pakistan te verlaten uit vrees voor wraakneming. U verklaart dat uw vader jaren geleden in Duitsland asiel aanvraagde, omwille van politieke motieven, maar dat dit werd afgewezen. Uw vader keerde in 2005-2006 terug naar Pakistan en werkte er als autohandelaar. Vervolgens kwam hij in contact met ene M. S., een tussenpersoon (smokkelaar) die mensen aan een werkvergunning voor Italië helpt. Omdat uw vader over contacten en prestige beschikte, stelde M. S. hem voor cliënten aan te brengen

tegen commissie. M. S. vroeg geld en paspoorten vooraf en verscheidene mensen hadden dit gedaan via uw vader. Uw vader deed dit gedurende twee tot drie jaar. Dan begon op een gegeven moment M. S. de zaak uit te stellen. Na zes maanden uitstel kreeg uw vader problemen met de mensen die hun geld aan hem hadden gegeven. M. S. beweerde dat hij de paspoorten en het geld aan de Italiaanse tussenpersoon had bezorgd. De mensen echter hielden er uw vader voor verantwoordelijk. Vanaf midden 2011 werd uw vader bedreigd. In juli 2011 vielen mensen jullie huis aan en werden uw vader en uw broer Z. geslagen. Uw moeder werd heel bezorgd en wilde het land verlaten. Een tijd later werden uw vader en broer Z. in de auto beschoten en geraakte uw broer gewond. De schietpartij was bedoeld om te intimideren. Uw vader herkende de schutters als mannen van C. S., een politicus van Gujarat in de provincie Punjab die bij louche zaken zou betrokken zijn. Omwille van die reden zou de politie geen klacht hebben willen invullen, omdat ze geen confrontatie wilden met die persoon. Elke dag kwamen er representanten van een twintigtal families aan jullie deur om uw vader en de hele familie lastig te vallen. Ook M. S. werd aangesproken maar die wees uw vader met de vinger en uiteindelijk verliet hij in november 2011 jullie regio. In die maand werd er ook gedreigd u te ontvoeren indien uw vader het geld niet teruggaf. Op een dag drongen er mensen binnen in huis en hebben uw zus meegenomen. Uw vader heeft 600.000 roepie betaald om haar terug te krijgen. Er waren plannen voor de hele familie om te vertrekken, maar volgens de smokkelaar was dit niet mogelijk en werden eerst u en uw broer A. uitgestuurd. U en uw broer A. verlieten in januari 2012 Pakistan richting Europa. Aan de Iraanse –Turkse grens werden jullie in de bergen achternagezeten door politie. Uw broer slipte maar riep tegen u dat u verder moest lopen. Uw broer is nooit in Turkije aangekomen. Bij aankomst in België had u een kort telefonisch contact met uw vader, via de smokkelaar. Met uw broer Z. had u contact via facebook, in de maand maart of april. Zo kreeg u het nieuws dat uw broer A. overleden is en dat uw familie binnen enkele dagen in Europa zou aankomen. Sindsdien heeft u van hen niets meer vernomen. In België diende u een asielaanvraag in op 01 maart 2012. U legde op 10 april 2012 een geboortakte en een Child Registration certificate (CRC) uitgegeven op 17 februari 2012 neer bij de Dienst Voogdij, waarvan kopie aanwezig is in het inistratieve dossier van het CGVS. Bij terugkeer vreest u problemen omwille van de situatie waarin uw vader verzeild geraakt is.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt in hoofde van uw persoon een daadwerkelijk risico te lopen op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging op basis van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. De door u aangehaalde elementen van vrees, namelijk een vrees voor afrekening vanwege gedupeerden in een zaak van een handel in Italiaanse werkvergunningen, behoren geheel tot de gemeenrechtelijke sfeer. U baseert uw vrees voor vervolging op het feit dat uw vader betrokken geraakte bij een handel in werkvergunningen voor Italië (gehoorverslag CGVS p.7). Uw vader zou geld en paspoorten hebben ontvangen en deze aan ene M. S. hebben gegeven, die dan via een tussenpersoon in Italië, de mensen aan een werkvergunning hielp. Het is niet duidelijk of het hier al dan niet om een (il)legale handel gaat. In ieder geval hebben de problemen die er het gevolg van zijn, namelijk bedreiging door de gedupeerden, geen band met de criteria van de Conventie van Genève.

Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt, dat er in hoofde van uw persoon een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming art. 48/4, §2, b en van art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet bestaat en dit om de volgende redenen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u aangeeft geen persoonlijke problemen te hebben, maar dat de problemen het gevolg waren van de activiteiten van uw vader (gehoorverslag CGVS p.7). U zelf was niet betrokken bij deze activiteiten.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat uw verklaringen incoherenties en eigenaardigheden bevatten, waardoor er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen. Zo is het uiterst merkwaardig dat hoewel uw vader en uw broer Z. diegenen zouden zijn die daadwerkelijk worden geviséerd, toch wordt beslist dat de twee jongste zonen, u en A. eerst vertrekken richting Europa. Immers, op 17 februari 2012, ruim een maand na uw vertrek, waren uw vader en de rest van uw familie nog in jullie huis aanwezig (gehoorverslag CGVS p.7 en p.10) en dit terwijl er al in juli 2011 op uw vader en broer zou zijn geschoten. De schietpartij was volgens uw verklaring niet bedoeld om te doden maar om te intimideren (gehoorverslag CGVS p.10). In november 2011 zouden de gedupeerden hebben

gedreigd om u te ontvoeren, en zou uw zus voor een paar uur zijn ontvoerd en pas vrijgelaten nadat 6 laq PK roepie losgeld werd betaald. Echter, ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u de ontvoering van uw zus niet vermeld, wat merkwaardig is, gezien de ernst van de feiten (zie vragenlijst overgemaakt aan het CGVS dd. 21 juni 2011). U vertelde hierover ook niets in eerste instantie, toen u gevraagd werd de incidenten die te maken hebben met M. S. op een rijtje te zetten (gehoorverslag CGVS p.7). Wat er ook van zei, u verklaart dat de problemen begonnen in het begin van 2011 (gehoorverslag CGVS p.4) en dat uw familie sindsdien onder ernstige druk en dagelijkse bedreigingen stond. Het is dan ook merkwaardig dat niet eerst uw vader en oudste broer vertrekken, of dat uw familie gaat onderduiken op verscheidene adressen, wat pas het geval zou zijn vanaf februari 2012 (gehoorverslag CGVS p.10).

Bovendien is het in de context van uw verklaringen uiterst bevreemdend dat niemand van de gedupeerden, en het blijkt om tientallen families te gaan, een klacht neerlegde bij de politie. U hiernaar gevraagd, zegt u dat de mensen dachten dat uw vader hun geld had, want M. S. ontkende iets te hebben ontvangen (gehoorverslag CGVS p.9). Dit is echter een zeer zwakke argumentatie, gezien het "doorschuif- spelletje" al begin 2011 begon, er bovendien talrijke bedreigingen zouden zijn geweest, én M. S. in november 2011 met de noorderzon vertrok. Het is niet geloofwaardig dat er dagelijks (gehoorverslag CGVS p.8) mensen uw vader en familie kwamen lastig vallen en bedreigen, maar dat er niemand van hen een formele klacht indiende tegen uw vader. Immers, een jaar is toch wel heel lang om een grote groep verbolgen mensen aan het lijntje te houden. Aangezien u verklaart dat uw vader al in de maand juli ernstig zou zijn geïntimideerd, gezien men een soort "knokploeg" ingeschakelde om hem te beschieten, moet het toch al veel eerder duidelijk zijn geweest dat uw vader het geld niet kon teruggeven (gehoorverslag CGVS p.8). Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat u verklaarde dat de politie de klacht van uw vader, naar aanleiding van de schietpartij" niet wilde noteren (gehoorverslag CGVS p.8). Dit is merkwaardig gezien uw broer ter verzorging naar het ziekenhuis werd gebracht. In dit geval is het immers de normale gang van zaken dat de politie minstens een verklaring afneemt van de feiten. Dat u verklaart dat de politie de klacht niet wou noteren omdat ze vreesden in onmin te raken met de politicus C. S. is weinig overtuigend gezien deze politicus gekend staat om zijn slechte karakter en betrokkenheid bij eremoorden (CGVS, p.8) en u en uw familie daarentegen een goede faam en een goede reputatie hebben (CGVS, p.4,5). Wat er ook van zij, gezien de drastische stap die uw familie nam – met het ganse gezin het vaderland verlaten – zou men eerder verwachten dat uw vader eerst en vooral zou pogen bij een hogere instantie een klacht in te dienen omwille van het leed dat jullie familie aangedaan werd (slagen en verwondingen, ontvoering zus) of een advocaat onder de arm te nemen om een rechtstreekse klacht bij de rechtbank in te dienen. Dat hij dit niet deed en er voor koos om jullie ganse gezin naar een onzekere toekomst in een vreemd land te sturen is weinig overtuigend en bijgevolg tast deze vaststelling in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Zonder afbreuk te doen aan de bovenstaande conclusies dient trouwens opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u problemen zal ondervinden omwille van de situatie waarin uw vader verzeild geraakt is. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u neergelegde documenten, een geboortecertificaat (CRMS) en een "Child Registration Certificate" (CRC), aangevraagd door uw vader en u per fax dd. 25 maart 2012 toegestuurd kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen, gezien de documenten een loutere aanduiding betreffen van uw identiteit die hier niet ter sprake staat. Verder betreft het geen origineel document maar een fax, waarvan kopie aanwezig in het administratieve dossier. U brengt geen enkel document aan dat toelaat uw vluchtrelaas en/ of reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging.

2.1. De advocaat van verzoeker wijst op het feit dat verzoeker verdwenen is uit het centrum waar hij verbleef en hij hem dan ook niet heeft kunnen contacteren. Hij vraagt de behandeling van de zaak voor onbepaalde tijd uit te stellen.

De voorzitter wijst op het feit dat het dossier in staat is en dat de raadsman verzoeker kan vertegenwoordigen.

De partijen verklaren dat zij zich in dit verband gedragen naar de wijsheid van de Raad en de advocaat vertegenwoordigt verzoeker.

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de correcte toepassing van de taalwetgeving.

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat de vragenlijst door de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld buiten de aanwezigheid van een voogd, ondanks de minderjarigheid van verzoeker. De verzoekende partij vraagt dat deze vragenlijst uit de debatten wordt geweerd.

De Raad wijst erop dat artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 houdende de vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende stelt: *"De niet-begeleide minderjarige asielzoeker, jonger dan achttien jaar wordt tijdens dit gehoor bijgestaan door de persoon die over hem de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent."*

De vragenlijst diende daarom inderdaad in aanwezigheid van een voogd te zijn opgesteld. Aangezien dit niet is gebeurd, willicht de Raad het verzoek van de verzoekende partij in en weert de vragenlijst uit de debatten.

2.2.2. Voorts stelt de verzoekende partij dat het gehoor op het Commissariaat-generaal is verlopen via bijstand van een tolk Punjabi/Engels, terwijl de schriftelijke weergave ervan in het gehoorverslag in het Nederlands wordt weergegeven. Ze voert aan dat het Nederlands noch door de tolk, noch door de interviewer gebruikt werd, waardoor het verslag onmogelijk een trouwe weergave zou kunnen zijn van de gestelde vragen en de gegeven antwoorden tijdens het gehoor. Verder zou de verzoekende partij niet op voorhand ingelicht zijn dat het gehoor in het Engels zou verlopen, daar de raadsman en voogd van verzoeker niet geacht worden deze taal voldoende te kennen om nota's te nemen die hen in staat stellen deze naderhand met het schriftelijke verslag te vergelijken. Ten slotte werd het verslag na het gehoor niet voor opmerkingen voorgelezen.

Engels is in België geen officiële taal. Er kan geen geloof gehecht worden aan het verslag van het gehoor dat niet de trouwe weergave van de vertaling door de tolk kan zijn.

De verzoekende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Zij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het

Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993). Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal hebben gehanteerd, blijkt dat de verzoekende partij zijn verklaringen kon afleggen. De verzoekende partij noch zijn raadsman die hem bijstond tijdens het gehoor, hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen bij de vertaling van het Engels naar het Nederlands door de interviewer. De raadsman van de verzoekende partij heeft bij aanvang weliswaar gesteld dat zij niet akkoord was met het feit dat het gehoor rechtstreeks in het Engels werd gehouden, maar uit het gehoorverslag blijkt niet dat er enig probleem is geweest met betrekking tot de gehanteerde taal door de interviewer. Verzoekende partij heeft op geen enkele wijze aangeduid op welk punt het gehoor op foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker goed Engels verstaat en gedurende de laatste 5 jaar van zijn schoolopleiding in het Engels les kreeg (p. 2 gehoorverslag). Het gehoorverslag van de commissaris-generaal wordt derhalve niet uit de debatten geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie).

3.1.1. De Raad stelt vast dat artikel 48 van de vreemdelingenwet slechts een verwijzing bevat naar de internationale overeenkomsten die België binden en dat verzoeker niet nader bepaalt hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.1.2. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt dat het niet past dat de vaststellingen uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag van de commissaris-generaal tegen elkaar worden uitgespeeld, daar het gehoorverslag geacht wordt een aanvulling te zijn van de vragenlijst. Het betreft hier de door de bestreden beslissing beweerde tegenstrijdigheid inzake het niet vermelden van de ontvoering van verzoekers zus bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de latere verklaring tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst van Dienst Vreemdelingenzaken uit de debatten worden geweerd, waardoor deze tegenstrijdigheid niet bij het oordeel van de Raad wordt betrokken.

Wat betreft de betwisting door de verzoekende partij inzake een aantal verklaringen die de aannemelijkheid van het asielrelaas ondermijnen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet op concrete wijze weerlegt wat er door de commissaris-generaal tijdens het gehoor werd vastgesteld. Waar de verzoekende partij vermelding maakt van door de verzoeker ondergane doodsbedreigingen door de Taliban, stelt de Raad vast dat er hierover in het verzoekschrift geen verdere uiteenzetting volgt (p. 6 verzoekschrift).

Derhalve slaagt de verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op de correcte vaststellingen door de commissaris-generaal, namelijk: *“U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt in hoofde van uw persoon een daadwerkelijk risico te lopen op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging op basis van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. De door u aangehaalde elementen van vrees, namelijk een vrees voor afrekening vanwege gedupeerden in een zaak van een handel in Italiaanse werkvergunningen, behoren geheel tot de gemeenrechtelijke sfeer. U baseert uw vrees voor vervolging op het feit dat uw vader betrokken geraakte bij een handel in werkvergunningen voor Italië (gehoorverslag CGVS p.7). Uw vader zou geld en paspoorten hebben ontvangen en deze aan ene M. S. hebben gegeven, die dan via een tussenpersoon in Italië, de mensen aan een werkvergunning hielp. Het is niet duidelijk of het hier al dan niet om een (il)legale handel gaat. In ieder geval hebben de problemen die er het gevolg van zijn, namelijk bedreiging door de gedupeerden, geen band met de criteria van de Conventie van Genève.”*

Daarnaast meent de verzoekende partij dat niet van verzoeker verwacht kan worden dat hij tijdens het gehoor en de spanning die hiermee gepaard gaat foutloos kan antwoorden op alle vragen die hem tijdens het gehoor werden gesteld. Dat hij onaannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot bepaalde aspecten betekent nog niet dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming.

Verder stelt de verzoekende partij dat verzoeker *“bepaalde namen tijdens het gehoor niet nauwkeurig kon weergeven, wanneer zij nog sterk onder de indruk is van de beschuldigingen waarvan hij het voorwerp is”*.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De Raad is van oordeel dat in de bestreden beslissing of het gehoorverslag nergens gewag gemaakt wordt van enige onnauwkeurigheid inzake namen van bepaalde personen. Dit is een overtollig motief.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat het gehoorverslag niet aan haar werd voorgelezen en ze geen inzage kreeg van dit verslag, en bijgevolg geen eventuele onnauwkeurigheden of foutieve opnames kon corrigeren, wijst de Raad erop dat er geen wettelijke bepaling is die hiertoe verplicht. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van

verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Het verhoorverslag dat niet voor akkoord werd ondertekend door de verzoekende partij, kan niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, worden beschouwd. Het staat de verzoekende partij dus vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat zij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd. Het volstaat evenwel niet dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde-ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat er een vermoeden dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard. De verzoekende partij levert *in casu* het tegenbewijs niet (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Wat de opmerking betreft uit de bestreden beslissing, die beweert dat het merkwaardig is dat verzoekers broer A. en hijzelf als eersten zijn gevlucht, stelt de verzoekende partij dat het duidelijk de bedoeling was dat, na de twee jongste kinderen, ook de andere leden van de familie zouden vluchten en het evident is dat de jongste kinderen eerst werden weggestuurd. De Raad meent dat dit een overtollig motief uitmaakt, dat geen afbreuk doet aan de gedane vaststellingen omtrent de onaannemelijkheid van het asielrelaas.

Verder stelt de verzoekende partij dat er niet getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de documenten, maar dat er wel zonder concreet element aan te halen, gesteld werd in de bestreden beslissing dat deze niet dienend zouden zijn om het verhaal van verzoeker te staven.

De Raad steunt en bevestigt de bestreden beslissing hieromtrent die terecht vaststelt dat: *“De door u neergelegde documenten, een geboortecertificaat (CRMS) en een “Child Registration Certificate” (CRC), aangevraagd door uw vader en u per fax dd. 25 maart 2012 toegestuurd kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen, gezien de documenten een loutere aanduiding betreffen van uw identiteit die hier niet ter sprake staat. Verder betreft het geen origineel document maar een fax, waarvan kopie aanwezig in het administratieve dossier. U brengt geen enkel document aan dat toelaat uw vluchtrelaas en/ of reisweg te controleren.”*

De verzoekende partij brengt geen bewijzen bij die de door haar beweerde problemen staven.

Tot slot verwijt de verzoekende partij de bestreden beslissing van het scheppen van een vermoeden van kwade trouw; dat de beslissing ten onrechte het vermoeden van goede trouw aantast.

In zo ver de verzoekende partij impliceert dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn en dient evenmin te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Het is de verzoekende partij die door een aannemelijk relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. *In casu* heeft zij hier niet aan voldaan. Bovendien is dit argument niet meer dienstig, daar de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte belang hecht aan ‘tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden’ uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingen en het gehoorverslag van de commissaris-generaal, terwijl de vragenlijst uit de debatten is geweerd.

Wanneer er geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het tweede middel is ongegrond.

3.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/2 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.2.1. Het opgeworpen artikel 48/2 van de vreemdelingenwet is niet geschonden is, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

3.2.2. De verzoekende partij beroept zich op de reeds vermelde argumenten in de vorige middelen, die zouden verantwoorden dat verzoeker zich in een ernstige toestand bevindt en dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst terugkeert.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat, indien verzoeker zou terugkeren naar Pakistan, hij zich zou bevinden in een situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling, daar er doodsb bedreigingen werden geuit en hij niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij naar dezelfde argumenten verwijst uit de vorige middelen. Aangezien ze met die argumenten de aannemelijkheid van het asielrelaas niet heeft kunnen aantonen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij ook het reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk heeft kunnen maken in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de SRB-informatie (*“SRB: Veiligheidssituatie Pakistan, 29 oktober 2011”*) wel degelijk duidelijke informatie bevat waaruit blijkt dat er een ernstig gevaar zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en niet kan gerekend worden op een effectieve en efficiënte bescherming, waardoor het onmogelijk is om terug te keren voor verzoeker zonder zijn leven te riskeren, schaaft de Raad zich achter de motieven van de bestreden beslissing die stelt dat: *“het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die dit motief weerleggen.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS